

ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ Π. ΝΕΚΤΑΡΙΟ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΣΑΚΚΕΤΟΥ»

Προσφώνηση του Άγγελου Σακκέτου
Συγγραφέα –Ιστορικού Ερευνητή

Αξιότιμες κυρίες και κύριοι,

Πριν από είκοσι περίπου χρόνια, ευρισκόμενος στα γραφεία ενός δημοσιογραφικού συγκροτήματος που εργαζόμουν, διηγήθηκα στον Διευθυντή Συντάξεως ένα περίεργο σκηνικό, που είδαν τα μάτια μου στον Πόρο: Δύο Σουηδέζες μπήκαν με πολύ προκλητική ενδυμασία σε ένα ξωκλήσι και άναψαν κερί. «Βρε, Παναγιά μου», είπα, «ήρθε ο Αντίχριστος στον Πόρο;»

Την επομένη, ημέρα Σάββατο, η εβδομαδιαία εφημερίδα του συγκροτήματος κυκλοφόρησε με τον απρόσμενο τίτλο: «Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΗΡΘΕ ΣΤΟΝ ΠΟΡΟ»! Αντιλαμβάνεσθε την δύσκολη θέση μου, αφού υπήρξα, χωρίς να το θέλω, υπαίτιος αυτού του δημοσιεύματος. Ακόμη περισσότερο όταν διάβασα μια συνέντευξη για την Δευτέρα Παρουσία ενός –νεαρού τότε- Αρχιμανδρίτη, που άκουγε στο όνομα Νεκτάριος Μουλατσιώτης και στηλίτευε το δημοσίευμα της εφημερίδος λέγοντας χαρακτηριστικά: «Ορίστε!... Εδώ γράφουν πως ο Αντίχριστος ήρθε στον Πόρο»!

Ήταν η πρώτη πνευματική επαφή που είχα με τον Αρχιμανδρίτη Νεκτάριο Μουλατσιώτη. Το δε βιβλίο του «Πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία» αποτέλεσε για μένα τον κεντρικό πυρήνα αναπτύξεως πολλών και σημαντικών επιχειρημάτων, για να παραχωρήσω τότε μια διάλεξη που μου είχαν ζητήσει στο Πνευματικό Κέντρο Σαλαμίνας.

Από τότε τα χρόνια κύλησαν πολύ, σαν το νερό στ' αυλάκι... Ο Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μουλατσιώτης διέρχεται δια πυρός και σιδήρου σε όλο το διάβα της μοναχικής του ζωής, με όλα όσα γνωρίζουμε από την τηλεόραση γι' αυτόν, είτε σαν αφοσιωμένος μοναχός, είτε σαν θυελλώδης... «παπα-ροκάς», που μαγνήτιζε, όμως, πολλά παιδιά της ελληνικής νεολαίας, με την ψυχοφελή και ιδιαίτερος αρεστή μουσική του. Έτσι όμως δημιουργούνται οι θρύλοι!

Αγαπήθηκε από την νεολαία και ταυτόχρονα διώχτηκε από τους μεγάλους! Αγωνιζόταν και αγωνίζεται για τον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία και ταυτόχρονα δικαζόταν για τα εθνικοθησκευτικά ιδανικά του, έστω κι αν κάποιοι διαφωνούν μαζί του για ορισμένες επιλογές του! Άλλωστε είναι ίδιον του Έλληνας απ' τα πανάρχαια χρόνια να αγαπιέται και να μισείται ταυτόχρονα. Και μιας και μιλήσαμε για την Σαλαμίνα, δεν είναι γνωστός ο θρύλος που θέλει την ημέρα που ο Αισχύλος ναυμαχούσε στη Σαλαμίνα, ο Σοφοκλής στην Αθήνα χόρευε επικεφαλής των εφήβων σε επινίκιο χορό, ενώ στην Σαλαμίνα γεννιόταν ο Ευριπίδης; Τα γράφει αυτά κι ο

Κώστας Γεωργουσόπουλος σε άρθρο του στα «Νέα», όπως και τόσοι άλλοι γράφουν για τα μεγάλα προτερήματα της ελληνικής φυλής, αλλά και για κάποια ελαττώματά της, όπως είναι ο διωγμός των αρίστων με τον ανεκδιήγητο εκείνο εξοστρακισμό, το αρχαίο πολιτικό μέτρο που όριζε την απομάκρυνση επικίνδυνων προσώπων από την πολιτεία, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα.

Τι θύμησες είναι κι αυτές!... Δεν είχαν περάσει κιόλας δύο χρόνια μετά τη μάχη του Μαραθώνα και ο πρώτος που εξορίστηκε ήταν ο Ίπαρχος, γιος του Χάρμου, από τον δήμο Κολλυτού, συγγενής του Πεισιστράτου. Σώζονται ακόμη όστρακα. Ένα μάλιστα φέρει το όνομα του Θεμιστοκλή. Κι ανάμεσα στα ονόματα αγνώστων και πολλά γνωστά: Περικλής Ξανθίππου, Κίμων Μιλτιάδου, Αριστείδης Λυσιμάχου, Θεμιστοκλής Φρεάριος κ.α.

Αλλά και μήπως για τον Ηράκλειτο, τον πρωθιερέα της αρχαίας ελληνικής φιλοσοφίας, δεν αναφέρει ο θρύλος ότι πάσχοντας από υδρωπικία κατέβηκε στην πόλη της Μιλήτου, γέμισε έναν κουβά από τα χασάπικα με πεταμένα εντόσθια σφαχτών, πήγε στην παραλία, πασαλείφτηκε μ' αυτά και το πρωί τον βρήκαν φαγωμένο από τα κοπρόσκυλα. Αυτός ο θρύλος δε ήταν εκδικητικός για τον άθεο φιλόσοφο που δογματίσε: «νέκυες κοπρίων εκβλητότεροι» (Κοντολογίς: «οι νεκροί λίπασμα για τα χωράφια»); Έτσι τους θέλουμε τους σκεπτόμενους Έλληνες και τους δημιουργούς;

Τι τα θέλετε, ωρέ Έλληνες! Η μουσική δέθηκε από τα χρόνια εκείνα με το ελληνικό ράσο...! Δεν υπήρξε επανάσταση χωρίς ιερατείο, δεν υπήρξε ιερατείο χωρίς μουσική.

Δεν σας κρύβω: Κάθε φορά που βλέπω έναν παπά να σέρνει πρώτος τον χορό σε κάθε κοινωνική εκδήλωση της ελληνικής κοινωνίας και ιδίως της ελληνικής υπαίθρου, μέσα μου αισθάνομαι ότι γεννιέται ένας μικρός Παπαφλέσσας, ένας μικρός Κολοκοτρώνης, που έβλεπε τα παλικάρια του να χορεύουν κι αυτά τα τραγούδια της λευτεριάς ή ενός Ρήγα Φεραίου που κι αυτός έσυρες πρώτος τον χορό του ψάλλοντας ο ίδιος τον «Θούριό» του!

Τι περίεργο! Κι ο περίφημος μοναχός Παπουλάκος, ο Χριστόφορος Παναγιωτόπουλος, όπως έλεγε ο Θεόδωρος Ρηγόπουλος, γραμματεύς των Κολοκοτρωναίων και του Νικηταρά, χόρευε κι αυτός τον ταμπουρά καθώς βρισκόταν στο χωριό του, τον Άρμπουνα Καλαβρύτων «θέλοντα μη θέλοντα»! Κι όμως, αυτός τον άνθρωπο, αλλού τον σήκωναν με ιαχές στον αέρα, κι αλλού επιχειρούσαν να τον γκρεμίσουν στη γη. Τα ζήσαμε αυτά και με άλλους Έλληνες ιερείς και φιλόσοφους και δεν είναι η ώρα να μιλήσω για κάποιους ιερωμένους, που για να τους εκδικηθούν, τους έβγαζαν από τον τάφο τους και τους έριχναν ασβέστη στα συκώτια για να λιώσουν πιο πολύ, σαν τον Θεόφιλο Καΐρη! Έτσι τους θέλουμε αυτούς που σκέπτονται, όσο κι αν διαφωνούμε μαζί τους;

Έναν μικρό Παπουλάκο βλέπω και στο πρόσωπο του μοναχού Νεκτάριου Μουλατσιώτη - κι επιτρέψατέ μου αυτή την σύγκριση, ιδίως όταν η μοίρα μας θέλει εμάς τους ανθρώπους να 'ρχόμαστε πιο κοντά:

Που να φανταστώ ότι θέλοντας να γράψω ένα βιβλίο για τον ξακουστό μοναχό Παπουλάκο, επειδή είχα επηρεασθεί πολύ από τον «Παπουλάκο», του Κωστή Μπαστιά, θα έπεφτα πάλι -κατά το κοινώς λεγόμενο- μπροστά στον Αρχιμανδρίτη Νεκτάριο Μουλατσιώτη, αφού είχε γράψει το βιβλίο του «Παπουλάκος: Ο Άγιος της Πελοποννήσου» και δανείστηκα αρκετά στοιχεία για να τεκμηριώσω το δικό μου βιβλίο. Όχι μόνον δεν παρεξηγήθηκε, αλλά προλόγισε κιόλας το έργο μου και ήρθε εδώ ο ίδιος να τιμήσει με την παρουσία του το δικό μας πόνημα και να το διαδώσει παντού!

Αυτός είναι ο Νεκτάριος Μουλατσιώτης! Αυτός είναι ο γνωστός μοναχός και Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Μουλατσιώτης, ο Γέροντας της Ιεράς Μονής Αγίου Αυγουστίνου και Σεραφείμ Τρικόρφου Φωκίδος.

Οι «Εκδόσεις Σακκέτου», ένας νεοσύστατος εκδοτικός φορέας, που στόχο έχει την προώθηση του Ελληνορθόδοξου Πολιτισμού και την ενότητα των Ελλήνων (δείτε τι γίνεται στους δρόμους των Αθηνών και των άλλων ελληνικών πόλεων), θέλουν να τιμήσουν αυτόν τον άνθρωπο, διότι αγωνίστηκε με το γνωστό φλογερό και ιερό του πάθος για πολλά θέματα που ταλάνιζαν και συνεχίζουν να ταλαιπωρούν ακόμη την ελληνική κοινωνία: το αυτόματο διαζύγιο, τον πολιτικό γάμο, την νομιμοποίηση των εκτρώσεων, την Συνθήκη Σένγκεν, το ηλεκτρονικό φακέλωμα (666), τις ταυτότητες, τον ερχομό του Πάπα στην Ελλάδα, την εκκλησιαστική περιουσία, παρά το γεγονός ότι δέχθηκε πολλές φορές απειλές ακόμη και μέσα από τον εκκλησιαστικό χώρο να σταματήσει να ασχολείται με τις δραστηριότητές του για να μην ξαναφορέσει κουστούμι και γραβάτα!

Ο αγώνας του για την ελληνική νεολαία είναι παροιμιώδης: «Παιδιά μου», έλεγε, «γνωρίστε τον Θεό! Πως θα τον αγαπήσετε αφού δεν τον γνωρίζετε;».

Κι αν η νεολαία μας άκουγε τα λόγια του πατρός Νεκταρίου Μουλατσιώτη, ίσως να είχε βρει διέξοδο και να μην ήταν σήμερα στους δρόμους. Μαζί με τον Θεό ίσως έκτιζαν καλύτερα τις πέτρινες καρδιές των σημερινών ανθρώπων!

Νεολαία χωρίς Χριστό είναι άνθρωπος χωρίς πυξίδα! Ελάτε, λοιπόν, στον Χριστό, όπως λέει και ο γέροντας Νεκτάριος Μουλατσιώτης για να βρείτε την πραγματική χαρά της ζωής!

Πατέρα Νεκτάριε,

Σε κείνα εκεί τα μέρη της Δωρίδος, αν θέλεις της Ναυπάκτου, που κάποια μοίρα θέλησε να ζουν στους δικούς μαχαλάδες πολλοί συγχωριανοί μου Σακκεταίοι, που 'ροβόλησαν απ' το Βεσίφι Καλαβρύτων, σους δικούς σας κάμπους, σαν άλλοι Καραγκούνηδες και Σαρακατσαναίοι, σε βλέπω «με τα μάτια της ψυχής μου», όπως έλεγε ο Παλαμάς, να χτίζεις το δικό σου μοναστήρι σαν την Αγια-Σοφιά, με τα 400 σήμαντρα και τις 62 καμπάνες, όχι για να κάνεις επίδειξη πλούτου, αλλά για να

επιδεικνύεις τον πλούτο της δικής σου ψυχής σε όλους τους περαστικούς διαβάτες και στρατοκόπους της ρημάδας της ζωής.

Δεν το κρύβω: Θέλω να σε βλέπω να γίνεσαι ένας μικρός Μωϋσής που να κρατάει στα χέρια σου τις Εντολές του Θεού για όλους εμάς που παραστρατήσαμε. Θέλω να πιστεύω ότι κάθε φορά που ανταριάζεται ο Θεός και ξεσηκώνει την οργή του μ' αστραπές και βροντές, κατακυλώντας τα κύματα της οργής σε χαράδρες και σε θάλασσες, να είσαι ο μοναχός εκείνος που θα σηκώνει στους ώμους του από τη μια το τριμμένο ράσο κι από την άλλη το βάρος των δικών μας ανομιών και θα προσεύχεσαι για μας, μήπως και γαληνέψει τουλάχιστον η δική μας ψυχή!

Σε θέλω ατρόμητο και δυνατό και παλικάρι, όπως παλικαρίσια στάθηκες σε πολλές δυσκολίες της ζωής, έστω κι αν γνωρίζεις ότι κάποια στιγμή, ίσως οι δυνατότεροι σε βάλουν στον δικό τους Κήπο της Γεθσημανή για να πεις και συ το «παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο»! Είσαι συ, όμως, που δεν θα διστάσεις να τα βάλεις και με τον ίδιο τον άρχοντα του Κακού όταν θα χρειαστεί να του πεις με όλη τη δύναμη της ψυχής σου: «Υπαγε πίσω μου Σατανά» για να κερδίσεις τη ζωή και να λυτρώσεις την δική μας πονεμένη ψυχή!

Πατέρα Νεκτάριε,

Για όλα όσα έκανες και γι' αυτά που υπόσχεσαι να κάνεις υπέρ του Ελληνισμού και της Ορθοδοξίας, καλείσαι να παραλάβεις από την κυρία Δέσποινα Κατσίδα, Υποψήφια Διδάκτορα Πανεπιστημίου, τρία τιμητικά ενθύμια:

- 1) Τιμητική περγαμηνή
- 2) Τιμητική πλακέτα και
- 3) Εκκλησιαστικούς ύμνους των οποίων το βυζαντινό αρχίγραμμα σχηματίζει το ονοματεπώνυμο: Νεκτάριος Μουλατσιώτης!

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΔΙΠΛΩΜΑ

Οι «Εκδόσεις Σακκέτου», θέλοντας να τιμήσουν εὖ πρόσωπο σημαντικῶν ἀνθρώπων τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος τῶν αἰωνιστικῶν καὶ φυχωφελῶν θεολογικῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ τὴν μέγιστην προσφορά τῶν Ἑλλήνων Ορθοδόξων Μοναχῶν εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ Αἰωνίου Ἑλληνικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ Μεταλείου, ἀπονέμουν τὸ παρὸν Τιμητικὸ δίπλωμα εἰς τὸν ἠδύμενον Ἀρχιμανδρίτην:

ΝΕΚΤΑΡΙΟ ΜΟΥΛΑΤΣΙΩΤΗ

με τὴν ἐλπίδα νὰ συνεχίσει τὸν ἀνιδιότελὸν πνευματικὸν τοῦ αἵωνα υπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας καὶ τοῦ Ορθοδόξου Μοναχισμοῦ.

Ἀθῆναι 22 Δεκεμβρίου 2008

Ὁ Ἰδρυτὴς

Ἄγγελος Σακκέτος